

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 12.7.2000
KOM(2000) 393 endelig

2000/0184 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

Nye rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester på et marked under hastig forandring

Dette er et af seks forslag, der samlet udgør et nyt sæt rammer for regulering af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester. De seks forslag er:

- **Direktiv om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester** - fastlægger de horisontale aspekter af de nye rammebestemmelser for elektronisk kommunikation i Den Europæiske Union.
- **Direktiv om tilladelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester** - sigter mod at etablere et europæisk enhedsmarked for elektroniske kommunikationstjenester ved at harmonisere reglerne for, hvordan der gives tilladelse til at udbyde sådanne tjenester.
- **Direktiv om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter** - fastlægger en fælles EU-ramme for aftaler om adgang og samtrafik.
- **Direktiv om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester** - fastlægger brugerrettigheder til elektroniske kommunikationstjenester, herunder navnlig til forsyningspligttydelser.
- **Direktiv om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor** - ajourfører det nuværende direktiv for at sikre, at det er teknologisk neutralt og kan omfatte nye kommunikationstjenester.
- **Forordning om adgang til abonnentnet** - indfører et krav om særskilt udbud af abonnentnettet. Det bør træde i kraft den 31. december 2000, altså før resten af pakken.

Foruden denne pakke af retsaktionsforslag har Kommissionen godkendt et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om et regelværk for radiospektrumpolitikken i Det Europæiske Fællesskab¹, hvori der fastlægges en politisk og juridisk ramme i Fællesskabet for at harmonisere udnyttelsen af radiospektret.

Disse forslag er et resultat af brede offentlige høringer, som har omfattet: Grønbog om konvergens mellem telekommunikationssektoren, mediesektoren og informations-teknologisektoren og de lovgivningsmæssige implikationer heraf - Mod en informationssamfundsstrategi², Grønbog om radiospektrumpolitik set i sammenhæng med Fællesskabets politik inden for områderne telekommunikation, radio-/tv-spredning,

¹ KOM(2000) ...

² Resultaterne af denne høring er der gjort rede for i Kommissionens meddelelse: Konvergens mellem telekommunikationssektoren, mediesektoren og informationsteknologisektoren og de lovgivningsmæssige implikationer heraf - Resultater af den offentlige høring om grønbogen (KOM(1999) 108 endelig).

transport og FTU (KOM(1998) 596 endelig)³, samt revurderingen af den eksisterende kommunikationslovgivning i 1999⁴ og den efterfølgende offentlige høring. Meddelelsen⁵ om resultaterne af sidstnævnte høring, offentliggjort i april i år, indeholdt en række centrale vejledende principper for de seks forslag.

Det eksisterende lovgrundlag er primært udformet med henblik på at forvalte overgangen fra monopol til konkurrence, og derfor fokuserede det på etableringen af et konkurrencebaseret marked og på de nye virksomheders rettigheder. Det er lykkedes. Men den vellykkede liberalisering på europæisk plan har medvirket til at markedet nu er under stadig hurtigere forandring. Den situation har det nuværende regelsæt forudset: Kommissionen skal i lyset af markedsudviklingen, den teknologiske udvikling og ændret forbrugerefterspørgsel undersøge, hvordan de direktiver, der tilsammen udgør regelsættet, fungerer.

I den nye politiske ramme skal der tages hensyn til udviklingen, herunder især til konvergens mellem telekommunikation, radio- og tv-spredning og IT-sektorerne. Målet er at skærpe konkurrencen i alle markedssegmenter og samtidig sikre, at forbrugernes grundlæggende rettigheder fortsat beskyttes. Rammen er derfor udformet, så den tager højde for nye, dynamiske og i vidt omfang uforudsigelige markeder med mange flere aktører end i dag.

Det Europæiske Råd fremhævede på mødet den 23.-24. marts 2000 i Lissabon det potentiale for vækst, øget konkurrenceevne og beskæftigelse, som overgangen til en digital vidensbaseret økonomi byder på. Det understregede ikke mindst, hvor vigtigt det er for Europas erhvervsliv og borgere at have adgang til billig kommunikationsinfrastruktur i verdensklasse og til et bredt udvalg af tjenester. Derudover fremhævede det dynamikken i sektorens teknologiske og markeds-mæssige udvikling, som den illustreres af den teknologiske konvergens mellem telekommunikation, medier og informationsteknologi og Internettets fremkomst.

For at sikre at retstilstanden er klar i overgangsperioden mellem det nuværende og det kommende regelsæt er det tanken, at de fem nye direktiver i ovenstående liste (rammebestemmelser, adgang, tilladelser, forsyningspligtigheder og databeskyttelse) skal træde i kraft samtidig. På det tidspunkt skulle de tilsvarende eksisterende direktiver så ophæves.

Sigte og mål for direktivforslaget

Direktivforslaget sigter mod at fastlægge et harmoniseret sæt rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester i hele EU. Vi søger at tage hensyn til konvergensfænomenet ved at lade direktivet omfatte alle elektroniske kommunikationsnet og -tjenester. Det opstiller en række principper og mål, som de regulerende myndigheder skal arbejde efter, og en række opgaver inden for forvaltning

³ Resultaterne af denne høring er sammenfattet i Kommissionens meddelelse: Den videre udvikling inden for radiospektrumpolitikken - Resultaterne af den offentlige høring om grønningen. (KOM(1999) 538 endelig).

⁴ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget: Fastlæggelse af nye rammebestemmelser for elektronisk kommunikationsinfrastruktur og tilhørende tjenester - Revurdering af kommunikationslovgivningen i 1999, KOM(1999) 539 endelig.

⁵ Meddelelse om resultaterne af den offentlige høring om revurdering af kommunikationslovgivningen i 1999. KOM(2000) 239 endelig).

af knappe ressourcer som radiospektrum og numre. Endelig indeholder det en række tværgående bestemmelser, der er fælles for mere end en af pakkens retsakter.

Sammenfatning af direktivforslagets indhold

Kapitel I - Anvendelsesområde, mål og definitioner

I artikel 1 formuleres de nye rammebestemmelseres mål og anvendelsesområde: at fastsætte harmoniserede rammer for regulering af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester. Det vil sige, at alle satellit- og jordbaserede net, både faste og trådløse (dvs. det offentlige telefonnet, net, der bruger internetprotokollen (IP), kabel-tv-net, mobilkommunikationsnet og jordbaserede radio- og tv-spredningsnet). Det tydeliggøres, at direktivforslaget ikke omfatter ydelser, der leveres over nettene, f.eks. indhold til radio/tv-spredning eller tjenester for elektronisk handel. Det tydeliggøres også, at teleterminaludstyr ikke hører ind under de nye rammebestemmelser.

Artikel 2 indeholder definitionerne for de nye rammebestemmelser. De vigtigste nye definitioner er "elektronisk kommunikationsnet", "elektronisk kommunikationstjeneste" og "tilhørende faciliteter".

Kapitel II - Nationale tilsynsmyndigheder

Dette kapitel omfatter artikel 3-6, som fastsætter principperne for oprettelse af nationale tilsynsmyndigheder og et sæt procedurer, som de skal følge (f.eks. for høring og offentliggørelse af oplysninger).

Artikel 3 (nationale tilsynsmyndigheder) indeholder et krav om, at tilsynsmyndighederne skal være uafhængige, og om at det skal offentliggøres, hvilket organ der skal udføre, hvilke af direktivets opgaver. Disse krav adskiller sig ikke væsentligt fra de eksisterende rammebestemmelseres krav til tilsynsmyndighederne. Derudover stilles der krav om upartiskhed i beslutningsprocessen.

Artikel 4 (klageadgang) fastslår, at afgørelser skal kunne påklages til en instans, der er uafhængigt af regeringen. Klageinstansen skal kunne undersøge en sags fakta og ikke kun formalia, og tilsynsmyndighedens afgørelse gøres bindende, indtil klagesagen er afgjort.

Artikel 5 (informationsudveksling og forelæggelse af oplysninger for nationale tilsynsmyndigheder og Kommissionen) slår fast, at de nationale tilsynsmyndigheder har ret til at indsamle oplysninger fra markedets aktører, men sikrer, at denne informationsindsamling står i rimeligt forhold til opgaven, og at den begrundes. Den giver også Kommissionen mulighed for at bede tilsynsmyndighederne rekvirere oplysninger til Kommissionens brug, f.eks. i sager om handelsstridigheder. Endelig tillader artiklen at der udveksles fortrolige oplysninger, når blot fortroligheden respekteres.

I **artikel 6 (høring og gennemskuelighed)** fastsættes tilsynsmyndighedernes høringspligt, når de træffer afgørelser, der påvirker tredjeparter. Her fastsættes der også en procedure, der giver Kommissionen mulighed for at forlange, at en tilsynsmyndighed ændrer en foranstaltning eller trækker den tilbage, hvis den ikke er berettiget i henhold til regelsættet.

Kapitel III - De nationale tilsynsmyndigheders opgaver

Dette kapitel (artikel 7-12) fastlægger tilsynsmyndighedernes opgaver med hensyn til allokering og tildeling af knappe ressourcer (radiofrekvenser og numre) og indrømmelse af anlægsrettigheder.

I **artikel 7 (politiske mål og reguleringsprincipper)** slås det fast, at tilsynsmyndighederne skal arbejde efter et bestemt sæt mål og principper. Målene og principperne er i alt væsentligt dem, der blev opstillet i meddelelsen om revurdering af kommunikationslovgivningen i 1999. Men to af principperne (om at retstilstanden skal være klar og gennemtvungen) sikres af EF-retten som helhed og ikke af tilsynsmyndighederne; derfor er de ikke med som mål for disse myndigheders arbejde.

Artikel 8 (allokering og tildeling af radiofrekvenser) pålægges tilsynsmyndighederne en række pligter i forbindelse med allokering og tildeling af radiofrekvenser. Tilsynsmyndighederne skal forvalte spektret effektivt i og kan tillade handel med tildelte frekvensbånd på visse betingelser.

Artikel 9 (forvaltning af nummerressourcer) pålægger tilsynsmyndighederne pligter med hensyn til nummerforvaltning. Den fastholder de nugældende bestemmelser, hvorefter tilsynsmyndighederne skal sikre, at der er numre nok til alle udbydere af elektroniske kommunikationstjenester. Den forbereder harmonisering af nummerressourcer, hvor det er nødvendigt af hensyn til tværeuropæiske tjenester. Tilsynsmyndighederne skal sikre, at alle ikke-geografisk bestemte numre (f.eks. frikaldsnumre eller særtjenestenumre med overtaksering) kan benyttes af alle brugere i EF, undtagen hvor den kaldte part har valgt at begrænse adgangen af forretningsmæssige grunde. Sidste stykke pålægger medlemsstaterne at samordne deres holdninger til nummer-, navne og adresseforvaltning i internationale organisationer og fora.

I **Artikel 10 (adgangsret) og 11 (samhusning og fælles brug af faciliteter)** reguleres adgangsret og fælles brug af faciliteter, herunder samhusning, f.eks. hvor adgangsretten er begrænset af miljø-, sundheds-, sikkerheds- eller planlægningsmæssige hensyn.

Artikel 12 (regnskabsmæssig adskillelse) opretholder det gamle samtrafikdirektivs krav, om at virksomheder med særlige eller eksklusive rettigheder på andre markeder skal føre særskilte regnskaber for disse aktiviteter og for deres aktiviteter vedrørende tilrådighedsstillelse af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, og om at alle udbydere af offentlige kommunikationsnet og offentligt tilgængelige kommunikationstjenester skal offentliggøre reviderede regnskaber.

Kapitel IV - Fælles og generelle bestemmelser

Kapitel IV omfatter artikel 13-25. Disse bestemmelser er fælles for mere end et direktiv i regelsættet.

Artikel 13 (stærk markedsposition) definerer begrebet stærk markedsposition, som både brugerrettigheds- og adgangsdirektivet henviser til, når de fastslår, at tilsynsmyndighederne skal pålægge enkeltvirksomheder bestemte forpligtelser. Læg mærke til, at selv om der benyttes samme udtryk som i det nugældende regelsæt, er dets indhold her ændret, så det kommer til at omfatte en dominerende operatør.

Artikel 14 (markedsanalyse) indeholder den fremgangsmåde, tilsynsmyndighederne skal benytte ved afgørelser om pålæg, opretholdelse eller tilbagetrækning af forpligtelser for enkeltvirksomheder. Kommissionen vil udarbejde retningslinjer, som kan hjælpe tilsynsmyndighederne med at afgrænse markeder og vurdere graden af konkurrence. Kommissionen vil også hvert år vedtage en beslutning med en liste over markeder, hvor forholdene kan begrunde regulerende forhåndsindgreb. Tilsynsmyndighederne må ikke uden Kommissionens samtykke indføre sådanne forpligtelser på markeder, der ikke er omfattet af beslutningen. Tilsynsmyndighederne skal vurdere graden af konkurrence på et givet marked på grundlag af retningslinjerne og må kun indføre eller opretholde forpligtelser, hvor konkurrencen ikke virker. I andre tilfælde skal forpligtelser ophæves. Afgørelser, der træffes efter denne fremgangsmåde, skal anmeldes til Kommissionen og de andre tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med gennemskuelighedsbestemmelsen i artikel 6.

Artikel 15 (standardisering) viderefører i det store og hele bestemmelserne i det nuværende regelsæt, hvor standardisering ses som en proces, der styres af branchen, med mulighed for at gøre anvendelse af udvalgte standarder obligatorisk.

Artikel 16 (harmonisering) omfatter to fremgangsmåder for harmonisering på det europæiske enhedsmarked. Den første omhandler frembringelse af vejledning fra Kommissionen (f.eks. henstillinger), som sigter mod at harmonisere gennemførelsen af bestemte forpligtelser i det nye regelsæt. Den anden giver Kommissionen mulighed for via udvalgsprocedurer at foreslå bindende harmoniseringsforanstaltninger, når den mener at afvigelser mellem nationale foranstaltninger udgør handelshindringer på det europæiske enhedsmarked.

Artikel 17 (tvistbilæggelse mellem virksomheder i samme medlemsstat) indfører en fremgangsmåde for bilæggelse af tvister mellem virksomheder. Bestemmelsen bygger på det eksisterende samtrafikdirektiv.

Artikel 18 (tvistbilæggelse mellem parter i forskellige medlemsstater) fastlægger en fremgangsmåde for løsning af grænseoverskridende uoverensstemmelser. Den kan benyttes af både brugere og virksomheder.

I **artikel 19 (Kommunikationspolitisk Udvalg)** nedsættes Kommunikationspolitisk Udvalg; desuden fastlægges de to foreslåede udvalgsprocedurer (rådgivnings- og forskriftsprocedure) i overensstemmelse med den nye udvalgsprocedureafgørelse.

Artikel 20 (informationsudveksling) omfatter udveksling af oplysninger udvalgets regi.

Artikel 21 (Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan) nedsætter Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan og fastlægger dens sammensætning og opgaver.

Ifølge **artikel 22 (offentliggørelse af oplysninger)** skal medlemsstaterne stille oplysninger om dette direktiv og særforanstaltningernes anvendelse til rådighed.

I **artikel 23 (revurdering)** fastlægges fremgangsmåderne for revurdering af dette direktiv og særdirektiverne.

Kapitel V - Afsluttende bestemmelser

Artikel 24 (ophævelse), artikel 25 (gennemførelse i national ret), artikel 26 (ikrafttræden) og artikel 27 (adressater) er procedurebestemmelser.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV**om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg²,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget³,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251⁴, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Med det hidtidige regelsæt for telekommunikation er det lykkedes at skabe vilkår for effektiv konkurrence i telesektoren i overgangsfasen fra monopol-marked til et marked med fri konkurrence.
- (2) Den 10. marts 1999 forelagde Kommissionen en meddelelse for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om konvergensen mellem telekommunikationssektoren, mediesektoren og informationsteknologisektoren og de lovgivningsmæssige implikationer heraf - Resultater af den offentlige høring om grønbogen⁵.
- (3) Den 10. november 1999 forelagde Kommissionen en meddelelse for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om den videre udvikling inden for radiospektrumpolitikken - Resultaterne af den offentlige høring om grønbogen⁶.
- (4) Den 10. november 1999 forelagde Kommissionen en meddelelse for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om fastlæggelse af nye rammebestemmelser for elektronisk kommunikationsinfrastruktur og tilhørende tjenester - Revurdering af kommunikationslovgivningen i 1999⁷. I denne meddelelse tog Kommissionen det eksisterende regelsæt for telekommunikation op til fornyet overvejelse i overensstemmelse

¹ EFT C

² EFT C

³ EFT C

⁴ EFT C

⁵ KOM(1999) 108 endelig.

⁶ KOM(1999) 538 endelig.

⁷ KOM(1999) 539 endelig.

med kravet i artikel 8 i Rådets direktiv 90/387/EØF af 28. juni 1990 om oprettelse af det indre marked for teletjenester ved gennemførelse af tilrådighedsstillelse af åbne net ONP (Open Network Provision - tilrådighedsstillelse af åbne net)⁸, ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/51/EF⁹. Kommissionen fremlagde desuden en række politiske forslag om nye rammebestemmelser for elektronisk kommunikationsinfrastruktur og tilhørende tjenester til offentlig høring.

- (5) Den 26. april 2000 forelagde Kommissionen en meddelelse for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om resultaterne af den offentlige høring om 1999-revurderingen af kommunikationslovgivningen og vejledende principper for de nye rammebestemmelser¹⁰. Meddelelsen sammenfattede den offentlige høring og opstillede en række centrale principper for udarbejdelsen af nye rammebestemmelser for elektronisk kommunikationsinfrastruktur og tilhørende tjenester.
- (6) Det Europæiske Råd fremhævede på mødet den 23.-24. marts 2000 i Lissabon det potentiale for vækst, øget konkurrenceevne og beskæftigelse, som overgangen til en digital vidensbaseret økonomi byder på. Det understregede ikke mindst, hvor vigtigt det er for Europas erhvervsliv og borgere at have adgang til billig kommunikationsinfrastruktur i verdensklasse og til et bredt udvalg af tjenester.
- (7) Konvergens mellem tele-, medie- og IT-sektoren medfører, at alle transmissionsnet og -tjenester bør være omfattet af et fælles regelsæt. Dette regelsæt består af nærværende direktiv og fire særdirektiver: Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [.../EF] [om tilladelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester¹¹], Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [.../EF] [om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter¹²], Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [.../EF] [om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester¹³], Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [.../EF] [om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor¹⁴] og Europa-Parlamentets og Rådets (EF) nr. .../... forordning [om adgang til abonnentnet¹⁵]. Det er nødvendigt at adskille reguleringen af transmission fra reguleringen af indhold. Det nye regelsæt omfatter derfor ikke indholdet af de tjenester, der leveres via elektroniske kommunikationsnet ved hjælp af elektroniske kommunikationstjenester, f.eks. indholdet af radio- og tv-udsendelser, finansielle ydelser og visse informationssamfundsydelser. Indholdet af tv-programmer er dækket af Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende

⁸ EFT L 192 af 24.7.1990, s. 1.

⁹ EFT L 295 af 29.10.1997, s. 23.

¹⁰ KOM(2000) 239 endelig.

¹¹ EFT L

¹² EFT L

¹³ EFT L

¹⁴ EFT L

¹⁵ EFT L

udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed¹⁶, ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF¹⁷. Adskillelsen mellem regulering af transmission og regulering af indhold hindrer ikke, at der tages hensyn til den forbindelse, der er mellem de to områder.

- (8) Dette direktiv omfatter forbrugerudstyr til digital-tv, men ikke udstyr, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse¹⁸.
- (9) Informationssamfundstjenester er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 [om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked¹⁹].
- (10) I overensstemmelse med traktatens artikel 14 indebærer det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for elektroniske kommunikationstjenester.
- (11) I overensstemmelse med princippet om adskillelse af myndigheds- og driftsopgaver bør medlemsstaterne garantere den eller de nationale tilsynsmyndigheders uafhængighed, for at den (de) kan træffe upartiske afgørelser. Dette krav om uafhængighed berører hverken medlemsstaternes institutionelle autonomi og forfatningsmæssige forpligtelser eller princippet om neutralitet, for så vidt angår de ejendomsretlige ordninger i medlemsstaterne, jf. traktatens artikel 295. De nationale tilsynsmyndigheder bør være i besiddelse af alle de nødvendige ressourcer med hensyn til personale, ekspertise og økonomiske midler til at udføre deres opgaver.
- (12) Enhver, der er genstand for en national tilsynsmyndigheds afgørelse, bør kunne påklage afgørelsen til en uafhængig instans oprettet af medlemsstaten. Klageinstansen skal kunne undersøge en sags fakta og ikke kun formalia, og den nationale tilsynsmyndigheds afgørelse opretholdes, indtil klagesagen er afgjort. Denne klageprocedure indskrænker ikke juridiske og fysiske personers rettigheder i henhold til national ret.
- (13) De nationale tilsynsmyndigheder er nødt til at indsamle oplysninger fra virksomhederne på markedet for at kunne udføre deres opgaver effektivt. Det kan også være nødvendigt at indsamle oplysninger på Kommissionens vegne, så denne kan opfylde sine forpligtelser i henhold til EF-lovgivningen. Anmodninger om oplysninger i denne forbindelse bør stå i et rimeligt forhold til formålet og bør ikke pålægge virksomhederne en urimelig byrde. De oplysninger, der indsamles af de nationale tilsynsmyndigheder, skal være offentligt tilgængelige, medmindre de er fortrolige. De nationale tilsynsmyndigheder bør have samme rettigheder og pligter, for så vidt angår fortrolighed i forbindelse med udveksling af oplysninger, som en "kompetent myndighed", som defineret i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962:

¹⁶ EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23.

¹⁷ EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60.

¹⁸ EFT L 91 af 7.4.1999, s. 10.

¹⁹ EFT L 178 af 17.2.2000, s. 1.

Første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikler 85 og 86²⁰, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1216/1999²¹.

- (14) Det er vigtigt, at de nationale tilsynsmyndigheder hører alle berørte parter om påtænkte afgørelser og tager hensyn til disse parter kommentarer, før de træffer endelig afgørelse. For at sikre, at afgørelser på nationalt plan ikke får negative følger for enhedsmarkedet eller for traktatens målsætninger, bør de nationale tilsynsmyndigheder desuden meddele visse udkast til afgørelser til Kommissionen og til andre nationale tilsynsmyndigheder, så disse får mulighed for at kommentere dem, og så Kommissionen om nødvendigt kan kræve, at disse afgørelser ændres eller udsættes. Denne procedure berører hverken anmeldelsesproceduren ifølge Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter²², ændret ved direktiv 98/48/EF²³, eller Kommissionens særlige rettigheder i henhold til traktaten, for så vidt angår overtrædelse af EF-lovgivningen.
- (15) De nationale tilsynsmyndigheders indsats bør være baseret på et fælles sæt af målsætninger og principper. Disse målsætninger og principper bør være den eneste rettesnor for de nationale tilsynsmyndigheder, når de udfører de opgaver, de er pålagt efter nærværende rammebestemmelser.
- (16) Radiofrekvenser er en altafgørende ressource for radiobaserede elektroniske kommunikationstjenester, og for så vidt som de har forbindelse med sådanne tjenester, bør de derfor allokeres og tildes af de nationale tilsynsmyndigheder efter gennemskuelige, ikke-diskriminerende og objektive kriterier. Det er vigtigt, at allokering og tildeling af radiofrekvenser forvaltes så effektivt som muligt, og at man afvejer hensynene til kommercielle og ikke-kommercielle anvendelser af radiospektret. Sekundærhandel med radiofrekvenser kan være et virkningsfuldt middel til at opnå en mere effektiv udnyttelse af spektret, når blot der træffes tilstrækkelige sikkerhedsforanstaltninger for at beskytte samfundsinteresser; navnlig skal der være åbenhed omkring sådanne transaktioner, og de skal overvåges af myndighederne. Europa-Parlamentets og Rådets beslutning [...] [om et regelværk for radiospektrumpolitikken i Det Europæiske Fællesskab²⁴] fastlægger rammer for harmonisering af radiofrekvensbrugen, og tiltag i medfør af nærværende direktiv bør så vidt muligt lette arbejdet i henhold til den nævnte beslutning.
- (17) Af hensyn til konkurrencen i den elektroniske kommunikationssektor er det afgørende, at der stilles nummerressourcer til rådighed på grundlag af gennemskuelige, objektive og ikke-diskriminerende kriterier. Alle elementer i de nationale nummerplaner bør forvaltes af de nationale tilsynsmyndigheder, herunder de punktkoder, der anvendes i netadressering. Hvor der opstår behov for harmonisering af nummerressourcer i Fællesskabet, bør en sådan gennemføres af Kommissionen i kraft af dennes gennemførelsesbeføjelser. Det er en altafgørende forudsætning for et enhedsmarked, at slutbrugerne kan

²⁰ EFT 13 af 21.2.1962, s. 204/62.

²¹ EFT L 148 af 15.6.1999, s. 5.

²² EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

²³ EFT L 217 af 5.8.1998, s. 18.

²⁴ EFT L

benytte alle nummerressourcer i EF. Slutbrugere bør således kunne benytte alle numre til frikaldstjenester, særtjenester med overtaksering og andre ikke-geografiske numre, undtagen hvor den kaldte abonnent af forretningsmæssige grunde har valgt at begrænse adgangen fra visse geografiske områder. De takster, der opkræves for opkald, der har oprindelse uden for en medlemsstats grænser, behøver ikke være de samme som for opkald, der foretages inden for medlemsstatens grænser. Hvis man skal opfylde behovet for numre i Europa, fremme udbuddet af tværeuropæiske og nye tjenester og tage hensyn til globaliseringen og synergien på markedet for elektronisk kommunikation, er det nødvendigt at koordinere de nationale synspunkter i overensstemmelse med traktaten i internationale organisationer og fora, hvor der træffes beslutninger om nummereringsforhold.

- (18) Der bør anvendes hurtige, ikke-diskriminerende procedurer for indrømmelse af anlægsrettigheder for at skabe vilkår for en retfærdig og effektiv konkurrence. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes lovgivning om ekspropriering af ejendom.
- (19) Fælles brug af faciliteter kan være en fordel på baggrund af byplanmæssige, sundhedsmæssige eller miljømæssige hensyn, og de nationale tilsynsmyndigheder bør derfor tilskynde hertil med frivillige ordninger. I visse tilfælde kan det være nødvendigt at foreskrive obligatorisk fælles brug af faciliteter, men dette bør først ske, efter at der er afholdt en komplet, offentlig høring.
- (20) I visse tilfælde er det nødvendigt at fastsætte en række forpligtelser på forhånd for at sikre konkurrence på markedet. Begrebet stærk markedsposition i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/33/EF om samtrafik på teleområdet med henblik på at sikre forsyningspligtigheder og interoperabilitet ved anvendelse af ONP-principperne²⁵, ændret ved direktiv 98/61/EF²⁶, har vist sig nyttigt i de indledende faser af liberaliseringen som grundlag for fastlæggelse af forhåndsforpligtelser, men definitionen af begrebet må nu tilpasses efter de mere komplekse og dynamiske markeder, og den ændres derfor, baseret på begrebet dominans således som defineret i EF-Domstolens og Førsteinstansrettens retspraksis. Bortset fra tilfælde, der hidrører fra Fællesskabets og medlemsstaternes internationale forpligtelser, er det kun rimeligt at fastlægge forhåndsforpligtelser for at sikre en effektiv konkurrence, når de pålægges virksomheder, hvis infrastruktur er finansieret på grundlag af særlige eller eksklusive rettigheder på områder, hvor der er retlige, tekniske eller økonomiske hindringer for adgang til markedet, navnlig hvor der skal opbygges netinfrastruktur, eller når de pålægges vertikalt integrerede foretagender, der ejer eller driver netinfrastruktur til levering af tjenester til kunderne, og også selv leverer tjenester via denne infrastruktur, som deres konkurrenter nødvendigvis må have adgang til.
- (21) Det er vigtigt, at retsforskrifterne kun bør indeholde sådanne forpligtelser, hvor der ikke er effektiv konkurrence, og hvor midlerne i medlemsstatens eller EF's konkurrencelovgivning ikke er tilstrækkelige til at løse problemet. Derfor må Kommissionen opstille retningslinjer på EF-plan for, hvordan de nationale

²⁵ EFT L 199 af 30.7.1997, s. 32.

²⁶ EFT L 268 af 30.10.1998, s. 37.

tilsynsmyndigheder vurderer, om konkurrencen på et givet marked er effektiv, og om en organisation har en stærk markedsposition. Disse retningslinjer skal også komme ind på spørgsmålet om nye, fremspirende markeder, hvor den førende organisation på markedet sandsynligvis har en betydelig markedsandel, men ikke bør pålægges urimelige forpligtelser. Det er nødvendigt, at de nationale tilsynsmyndigheder samarbejder med hinanden, hvor det pågældende marked viser sig at være tværnationalt.

- (22) EF og medlemsstaterne har indgået forpligtelser i Verdenshandelsorganisationen (WTO) vedrørende standarder og med hensyn til regelsættet for telenet og -tjenester.
- (23) Standardisering bør primært være en markedsstyret proces. Der kan dog stadig være tilfælde, hvor det er hensigtsmæssigt at kræve, at bestemte standarder overholdes på EF-plan for at sikre interoperabilitet på enhedsmarkedet. På nationalt plan er medlemsstaterne undergivet bestemmelserne i direktiv 98/34/EF. Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/47/EF af 24. oktober 1995 om standarder for transmission af tv-signaler²⁷ kræver ikke, at der anvendes bestemte digital-tv-transmissionssystemer og -tjenester. Gennem Den Europæiske Gruppe vedrørende Digital Tv-transmission har de europæiske virksomheder udviklet en familie af tv-transmissionssystemer, der er blevet standardiseret af det Europæiske Institut for Telestandarder (ETSI) og har fået status som rekommandationer fra Den Internationale Telekommunikationsunion.
- (24) Hvis der opstår uenighed mellem organisationer i én medlemsstat på et område, der er omfattet af dette direktiv eller særforanstaltningerne, bør den skadelidte part kunne henvende sig til den nationale tilsynsmyndighed for at få afgjort tvisten. De nationale tilsynsmyndigheder bør kunne påtvinge parterne en løsning.
- (25) Ud over den klageadgang, der indgår i medlemsstaternes og EF's lovgivning, er der brug for en simpel procedure til afgørelse af tvister, som omfatter parter i forskellige medlemsstater, eftersom sådanne tvister falder uden for de enkelte nationale tilsynsmyndigheders beføjelser. Denne procedure, der skal iværksættes på anmodning af den ene eller den anden af de stridende parter, men med alle parters samtykke, bør være hurtigtvirkende, billig og gennemskuelig. Hvis Kommissionen beslutter at nedsætte en arbejdsgruppe til at bistå med at bilægge tvister mellem parter i forskellige medlemsstater, bør den sikre, at gruppens medlemmer er uafhængige af de involverede parter.
- (26) ONP-udvalget, der er nedsat i henhold til artikel 9 i direktiv 90/387/EØF, og Licensudvalget, der er nedsat i henhold til artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/13/EF af 10. april 1997 om ensartede principper for generelle tilladelser og individuelle tilladelser for teletjenester²⁸, bør afløses af et enkelt udvalg.

²⁷ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 51.

²⁸ EFT L 117 af 7.5.1997, s. 15.

- (27) De nationale tilsynsmyndigheder og de nationale konkurrencemyndigheder bør have ret til at udveksle oplysninger, så de kan samarbejde fuldt ud med hinanden.
- (28) Der bør nedsættes en arbejdsgruppe på højt plan bestående af repræsentanter for de nationale tilsynsmyndigheder. Denne gruppes primære funktion bør være at bistå Kommissionen med at sikre, at dette direktiv og særforanstaltningerne anvendes ensartet, så der bliver overensstemmelse mellem praksis i de forskellige medlemsstater. Der kan oprettes ekspertgrupper til at drøfte bestemte spørgsmål, f.eks. i tilknytning til forbrugerbeskyttelse.
- (29) Bestemmelserne i dette direktiv bør med jævne mellemrum tages op til fornyet overvejelse, særlig med henblik på at tage stilling til, om der er behov for ændringer i lyset af udviklingen i de teknologiske vilkår og markedsvilkårene.
- (30) I overensstemmelse med artikel 2 i Rådets afgørelse af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen²⁹, bør de foranstaltninger, der er nødvendige for gennemførelsen af dette direktiv, vedtages enten efter rådgivningsproceduren, jf. artikel 3 i den nævnte afgørelse, eller efter forskriftsproceduren, jf. afgørelsens artikel 5, afhængigt af hvad der er mest hensigtsmæssigt.
- (31) Målsætningen om at skabe harmoniserede rammer for regulering af elektroniske kommunikationstjenester, elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne; i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og proportionalitetsprincippet, således som fastlagt i traktatens artikel 5, gennemføres målsætningen derfor bedre på fællesskabsplan. Direktivet begrænser sig til det omfang, der er nødvendigt for at nå målene, og går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for dette formål.
- (32) Følgende direktiver og beslutninger bør ophæves:
- Direktiv 90/387/EØF
 - Rådets beslutning 91/396/EØF af 29. juli 1991 om indførelse af et fælleseuropæisk alarmnummer³⁰
 - Rådets direktiv 92/44/EØF af 5. juni 1992 om etablering af ONP-vilkår for faste kredsløb³¹, senest ændret ved Kommissionens beslutning 98/80/EF³²
 - Rådets beslutning 92/264/EØF af 11. maj 1992 om indførelse i Fællesskabet af et fælles præfiks for telefonopkald til udlandet³³
 - Direktiv 95/47/EF

²⁹ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

³⁰ EFT L 217 af 6.8.1991, s. 31.

³¹ EFT L 165 af 19.16.1992, s. 23.

³² EFT L 14 af 20.1.1998, s. 27.

³³ EFT L 137 af 29.5.1992, s. 21.

- Direktiv 97/13/EF
- Direktiv 97/33/EF
- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren³⁴
- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/10/EF af 26. februar 1998 om ONP-vilkår for taletelefonitjenesten og om udbud af forsyningspligtigheder på teleområdet under konkurrenceforhold³⁵ -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE, MÅL OG DEFINITIONER

Artikel 1

Anvendelsesområde og formål

1. Dette direktiv fastlægger harmoniserede rammer for regulering af elektroniske kommunikationstjenester, elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter. Det definerer de nationale tilsynsmyndigheders opgaver og opstiller en række procedurer, der skal sikre, at rammebestemmelserne anvendes ensartet i hele EF.
2. Dette direktiv og særforanstaltningerne indskrænker ikke de forpligtelser, der er pålagt ved national ret i overensstemmelse med EF-lovgivningen eller ved EF-lovgivning, for så vidt angår ydelser, der leveres via elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.
3. Dette direktiv indskrænker ikke anvendelsen af bestemmelserne i direktiv 1999/5/EF.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) "elektronisk kommunikationsnet": transmissionssystemer og, hvor det er relevant, koblings- og dirigeringsudstyr og andre ressourcer, som giver mulighed for at overføre signaler ved hjælp af trådforbindelse, radiobølger, lyslederteknik eller andre elektromagnetiske midler, herunder satellitnet, jordbaserede fastnet (kredsløbs- og pakkekoblede, herunder Internettet) og mobilnet, net, som anvendes til radio- og tv-spredning samt kabel-tv-net, uanset hvilken type information der overføres

³⁴ EFT L 24 af 30.1.1998, s. 1.

³⁵ EFT L 101 af 1.4.1998, s. 24.

- b) "elektronisk kommunikationstjeneste": en tjeneste, som ydes mod betaling, og som udelukkende eller overvejende består i fremføring og dirigering af signaler via elektroniske kommunikationsnet, herunder telekommunikationstjenester og transmissionstjenester på net, der anvendes til radio- og tv-spredning, men ikke tjenester, der består i at levere indhold eller udøve redaktionel kontrol over indhold, som fremføres via elektroniske kommunikationsnet og -tjenester
- c) "offentligt kommunikationsnet": et elektronisk kommunikationsnet, som udelukkende eller overvejende bruges til udbud af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester
- d) "tilhørende faciliteter": de faciliteter, der er knyttet til et elektronisk kommunikationsnet og/eller en elektronisk kommunikationstjeneste, og som der skal være adgang til, for at der kan udbydes elektroniske kommunikationstjenester under konkurrenceforhold og på lige vilkår
- e) "national tilsynsmyndighed": den eller de instanser, der af en medlemsstat har fået til opgave at varetage de myndighedsopgaver, der tildeles i dette direktiv og særforanstaltningerne
- f) "bruger": en juridisk eller fysisk person, der anvender eller anmoder om offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester
- g) "forbruger": enhver fysisk person, der bruger en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste til formål, der ikke står i forbindelse med vedkommendes erhverv, forretning eller profession
- h) "forsyningspligtigheder": et nærmere bestemt sæt af tjenester, således som defineret i direktivet om [forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester], af en given kvalitet, hvortil alle brugere, uanset deres geografiske placering, har adgang til en pris, der er rimelig efter nationale forhold
- i) "abonnent": en fysisk eller juridisk person, som har indgået en aftale med en udbyder af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester om levering af sådanne tjenester
- j) "særforanstaltninger": direktiv 2000/.../EF [om tilladelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester], direktiv 2000/.../EF [om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter], direktiv 2000/.../EF [om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester], direktiv 2000/.../EF [om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor] og forordning (EF) nr. .../.... [om adgang til abonnentnet]
- k) "Kommunikationspolitisk Udvalg": det udvalg, der er nedsat i henhold til artikel 19
- l) "Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan": den gruppe, der er nedsat i henhold til artikel 21.

KAPITEL II

NATIONALE TILSYNSMYNDIGHEDER

Artikel 3

Nationale tilsynsmyndigheder

1. Medlemsstaterne sikrer, at hver af de opgaver, der tildeles de nationale tilsynsmyndigheder i dette direktiv og særforanstaltningerne, varetages af et kompetent organ.
2. Medlemsstaterne garanterer de nationale tilsynsmyndigheders uafhængighed ved at sikre, at de nationale tilsynsmyndigheder er juridisk adskilt fra og funktionelt uafhængige af alle organisationer, der udbyder elektroniske kommunikationsnet, elektronisk kommunikationudstyr eller elektroniske kommunikationstjenester. Medlemsstater, som bevarer ejerskab til eller kontrol over organisationer, der stiller elektroniske kommunikationsnet og/eller -tjenester til rådighed, sikrer, at der er fuldstændig og effektiv strukturel adskillelse mellem myndighedsopgaverne og de aktiviteter, der er knyttet til ejerskabet eller kontrollen.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder udøver deres beføjelser upartisk og på en gennemskuelig måde.
4. Medlemsstaterne offentliggør, hvilke opgaver der udføres af de nationale tilsynsmyndigheder, på en let tilgængelig måde, navnlig hvor disse opgaver er fordelt på flere organer. Medlemsstaterne offentliggør desuden procedurerne for høring og samarbejde om spørgsmål af fælles interesse mellem de nationale tilsynsmyndigheder indbyrdes og mellem disse myndigheder og de nationale myndigheder, der er ansvarlige for gennemførelsen af konkurrence-lovgivningen, og de nationale myndigheder, der er ansvarlige for gennemførelsen af forbrugerlovgivningen. Medlemsstaterne sikrer, at de forskellige myndigheders opgaver ikke overlapper hinanden.
5. De nationale tilsynsmyndigheder og de nationale konkurrencemyndigheder har ret til at udveksle oplysninger. For at lette samarbejdet og gensidig udveksling af oplysninger har de nationale tilsynsmyndigheder samme rettigheder og pligter, for så vidt angår fortrolighed i forbindelse med udveksling af oplysninger, som en "kompetent myndighed", som defineret i forordning nr. 17.
6. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvilke nationale tilsynsmyndigheder der har fået tildelt opgaver i henhold til dette direktiv og særforanstaltningerne, og hvilke ansvarsområder disse myndigheder hver især har fået tildelt.

Artikel 4

Klageadgang

1. Medlemsstaterne sikrer, at der på nationalt plan findes en mekanisme, hvorigennem en bruger eller en virksomhed, der udbyder elektroniske

kommunikationsnet og/eller -tjenester kan påklage en afgørelse fra en national tilsynsmyndighed til en instans, der er uafhængig af regeringen og af den berørte nationale tilsynsmyndighed. Appellinstansen skal kunne vurdere sagens fakta, og ikke kun den procedure, hvorefter afgørelsen blev truffet. Indtil klagesagen er afgjort, står den afgørelse, som den nationale tilsynsmyndighed har truffet, ved magt.

2. Medlemsstaterne sikrer, at klageinstansernes afgørelser, kan gennemtvinges.
3. Hvor klageinstansen ikke har domstolskarakter, skal dens afgørelser altid begrundes skriftligt. I sådanne tilfælde skal dens afgørelser desuden kunne indklages for en ret.
4. Med hensyn til udnævnelsesmyndighed, embedsperiode og afskedigelse skal medlemmer af klageinstansen udnævnes og fratræde deres stilling på samme vilkår som dommere. Mindst formanden for klageinstansen skal have samme juridiske og erhvervsferingsmæssige kvalifikationer som en dommer. Den uafhængige myndighed træffer sine afgørelser efter en procedure, hvorunder begge parter høres, og afgørelserne skal gøres retligt bindende ved midler, der fastlægges af hver medlemsstat.

Artikel 5

Informationsudveksling

1. Medlemsstaterne sikrer, at virksomheder, der udbyder elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, forlægger de nationale tilsynsmyndigheder alle nødvendige oplysninger for at sikre, at EF-retten overholdes. De oplysninger, som den nationale tilsynsmyndighed udbeder sig, skal stå i et rimeligt forhold til opgaven. Den nationale tilsynsmyndighed skal begrunde sin anmodning om oplysninger.
2. Medlemsstaterne sikrer, at nationale tilsynsmyndigheder efter anmodning forelægger Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udføre sine traktatmæssige opgaver. De oplysninger, som Kommissionen udbeder sig, skal stå i et rimeligt forhold til opgaverne. Kommissionen stiller i givet fald oplysninger, der er fremsendt til én national tilsynsmyndighed, til rådighed for en anden i samme eller en anden medlemsstat. Oplysninger, der er forelagt i fortrolighed, behandles fortroligt af Kommissionen og de berørte nationale tilsynsmyndigheder.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med nationale regler om offentlighed i forvaltningen og med forbehold af EF's og de enkelte medlemsstaters regler om fortrolig behandling af forretningsoplysninger offentliggør oplysninger, der kan bidrage til at markedet bliver åbent og konkurrencepræget.
4. De nationale tilsynsmyndigheder offentliggør vilkårene for offentlighedens aktindsigt, jf. stk. 3, herunder detaljerede retningslinjer og procedurer for, hvordan man får aktindsigt. Ethvert afslag på aktindsigt skal begrundes og offentliggøres.

Artikel 6

Høring og gennemskuelighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder giver berørte parter mulighed for med rimelig frist at fremsætte bemærkninger til foranstaltninger, som de har til hensigt at træffe på grundlag af dette direktiv eller særforanstaltningerne. De nationale tilsynsmyndigheder offentliggør deres nationale høringsprocedurer.
2. Når en national tilsynsmyndighed har til hensigt at træffe foranstaltninger i henhold til artikel 8 eller artikel 14, stk. 4 og 5, i nærværende direktiv eller artikel 8, stk. 2, i direktiv 2000/.../EF [om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter], sender den Kommissionen og de nationale tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater udkastet til foranstaltning sammen med det ræsonnement, der ligger bag foranstaltningen. De andre nationale tilsynsmyndigheder kan fremsætte bemærkninger til udkastet over for den pågældende national tilsynsmyndighed inden for samme høringsfrist som fastsat i henhold til stk. 1.
3. Den pågældende nationale tilsynsmyndighed tager i videst mulig udstrækning hensyn til bemærkningerne fra de andre nationale tilsynsmyndigheder og sender straks det udkast, der bliver resultatet, til Kommissionen.
4. Foranstaltningen får virkning en måned, efter at udkastet er sendt til Kommissionen som anført i stk. 3, medmindre Kommissionen meddeler den pågældende nationale tilsynsmyndighed, at den nærer alvorlig tvivl om foranstaltningens forenelighed med EF-retten, og særlig med artikel 7. I sidstnævnte tilfælde får den først virkning efter yderligere to måneder. I den periode skal Kommissionen træffe endelig afgørelse og om nødvendigt forlange, at den pågældende nationale tilsynsmyndighed ændrer udkastet til foranstaltning eller trækker det tilbage. Træffer Kommissionen ikke afgørelse, inden perioden er udløbet, kan den nationale tilsynsmyndighed vedtage foranstaltningen.
5. Hvor en national tilsynsmyndighed undtagelsesvis mener, at omstændighederne kræver hurtig handling for at sikre konkurrencen og beskytte brugernes interesser, kan den afvige fra proceduren i stk. 1-4 og vedtage foranstaltningerne med det samme. Den skal straks sende Kommissionen og de andre nationale tilsynsmyndigheder de vedtagne foranstaltninger og alle deres begrundelser. Kommissionen kontrollerer, om foranstaltningerne er forenelige med EF-retten, og særlig med artikel 7. Om nødvendigt forlanger Kommissionen, at den nationale tilsynsmyndighed ændrer eller ophæver foranstaltningerne.
6. Undlader Kommissionen at handle i henhold til stk. 4 og 5, er dens ret til at gribe ind i medfør af traktatens artikel 226 over for enhver afgørelse eller foranstaltning truffet af en national tilsynsmyndighed ikke dermed forskertset eller på nogen måde begrænset.

KAPITEL III

NATIONALE TILSYNSMYNDIGHEDER

Artikel 7

Politiske mål og reguleringsprincipper

1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder under udførelsen af de reguleringsopgaver, de tillægges ved dette direktiv og i særforanstaltningerne, træffer alle rimelige foranstaltninger, som udelukkende sigter mod målene i stk. 2, 3 og 4. Foranstaltningerne skal stå i et rimeligt forhold til disse mål.

Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder under udførelsen af de reguleringsopgaver, de tillægges ved dette direktiv og særforanstaltningerne, særlig hvor det drejer sig om at sikre fair konkurrence, tager videst muligt hensyn til reguleringsbehovet og til behovet for, at reguleringen er teknologineutral, dvs. at den hverken fremtvinger eller diskriminerer til fordel for anvendelse af en bestemt type teknologi.

2. De nationale tilsynsmyndigheder skal fremme et åbent og konkurrencebaseret marked for elektroniske kommunikationsnet, elektroniske kommunikationstjenester og dertil hørende faciliteter ved:
 - a) at sikre, at brugerne får maksimalt udbytte i form af valgmuligheder, priser, kvalitet og pris/kvalitetsforhold
 - b) at sikre, at sektoren for elektronisk kommunikation er fri for konkurrenceforvridning eller -begrænsning
 - c) at tilskynde til effektiv investering i infrastruktur
 - d) at sikre effektiv allokering og tildeling af radiofrekvenser.
3. De nationale tilsynsmyndigheder bidrager til udviklingen af det indre marked ved:
 - a) at fjerne tilbageværende hindringer for udbud af elektroniske kommunikationsnet, dertil hørende faciliteter og elektroniske kommunikationstjenester på europæisk plan
 - b) at ansøre til oprettelse og udbygning af transeuropæiske net og interoperabilitet i tværeuropæiske tjenester
 - c) at sikre, at virksomheder, der udbyder elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, behandles lige under ensartede omstændigheder.
4. De nationale tilsynsmyndigheder skal fremme europæiske borgeres interesser ved:

- a) at sikre, at alle borgere til rimelige priser har adgang til de forsyningspligtigheder, der er anført i direktiv 2000/.../EF [forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester]
- b) at sikre forbrugerne en god beskyttelse i deres kontakt med leverandørerne, navnlig ved at sikre, at de har adgang til enkle og billige procedurer for bilæggelse af tvister
- c) at sikre en god beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred
- d) at kræve, at takster og vilkår for brug af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester er gennemskuelige
- e) at tilgodese behovene hos særlige sociale grupper, især handicappede brugere.

Artikel 8

Frekvensadministration

1. Medlemsstaterne sikrer, at radiofrekvenser til elektroniske kommunikationstjenester forvaltes effektivt på deres område. De sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheders allokering og tildeling af frekvenser bygger på objektive, gennemskuelige, ikke-diskriminerende og forholdsmæssigt afpassede kriterier.
2. De nationale tilsynsmyndigheder skal fremme harmonisering af frekvensanvendelsen i Fællesskabet på en måde, der tilgodeser nødvendigheden af, at spektret udnyttes effektivt.
3. De nationale tilsynsmyndigheder kan benytte auktioner eller administrativ prissætning af radiofrekvenser med målene i artikel 7 for øje.
4. Medlemsstaterne må kun tillade virksomheder at handle indbyrdes med brugsret til radiofrekvenser, når de nationale tilsynsmyndigheder har tildelt disse rettigheder ved auktion. Beslutninger om at tillade handel med sådanne brugsrettigheder til bestemte frekvensbånd skal træffes efter proceduren i artikel 6.
5. Medlemsstaterne sikrer, at en virksomhed, der agter at handle med brugsrettigheder til radiofrekvenser, orienterer den nationale tilsynsmyndighed, der står for frekvenstildelingen, om sin hensigt, og at eventuelle salg finder sted under denne myndigheds tilsyn og med dens samtykke. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at berørte parter er orienteret om et påtænkt salg af brugsret til radiofrekvenser, så de har mulighed for at byde på sådanne brugsrettigheder. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at konkurrencen ikke fordrejes som følge af en sådan handel. Hvor man har harmoniseret anvendelsen af radiofrekvenser på grundlag af beslutningen 2000/.../EF [om et regelværk for radiospektrumpolitikken i Det Europæiske Fællesskab] eller andre EF-foranstaltninger, må en sådan handel ikke medføre ændret anvendelse af de pågældende frekvenser.
6. Brugsret til radiofrekvenser allokeres efter proceduren i artikel 6.

Artikel 9

Forvaltning af numre, navne og adresser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder kontrollerer allokeringen og tildelingen af alle nationale nummerressourcer og forvaltningen af den nationale nummerplan. Medlemsstaterne sikrer, at der stilles tilstrækkelig mange numre og nummerserier til rådighed for alle offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester.
2. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at nummerplaner og -procedurer administreres således, at alle virksomheder, der udbyder offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, behandles lige. Medlemsstaterne sikrer navnlig, at en organisation, som har fået tildelt en nummerserie, ikke diskriminerer andre udbydere af elektroniske kommunikationstjenester med hensyn til nummersekvenser, der giver adgang til deres tjenester.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale nummerplaner og alle senere tillæg og ændringer offentliggøres, med hensynet til statens sikkerhed som eneste begrænsning.
4. De nationale tilsynsmyndigheder skal fremme harmoniseringen af nummerressourcerne i Fællesskabet, hvor det er nødvendigt for at fremme udviklingen af tværeuropæiske tjenester. Sådanne harmoniseringstiltag skal gennemføres efter proceduren i artikel 19, stk. 2.
5. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at brugere fra andre medlemsstater kan kalde ikke-geografiske numre i deres område, undtagen når den kaldte abonnent af forretningsmæssige grunde har valgt at begrænse adgangen for opkald fra bestemte geografiske områder.
6. For at sikre fuld global interoperabilitet mellem tjenester, tager Fællesskabet alle nødvendige skridt til at samordne medlemsstaternes standpunkter i internationale organisationer og fora, hvor der træffes afgørelser i spørgsmål vedrørende numre, navne og adresser på elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

Artikel 10

Anlægsrettigheder

1. Medlemsstaterne sikrer, at de procedurer, der benyttes til at indrømme rettigheder til at installere faciliteter på, over eller under offentlig eller privat ejendom, kan benyttes af alle udbydere af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationsnet på grundlag af gennemsikrelige og offentligt tilgængelige vilkår, som anvendes uden forskelsbehandling og uden forsinkelse.
2. Medlemsstaterne sikrer, at myndighedsopgaver og aktiviteter, der er knyttet til ejerskab til eller kontrol over virksomheder, der driver elektroniske kommunikationsnet og/eller -tjenester, adskilles fuldstændigt og effektivt hos lokale myndigheder, som bevarer denne form for ejerskab eller kontrol.

Artikel 11

Samhusning og fælles brug af faciliteter

1. Hvis en organisation, der udbyder elektroniske kommunikationsnet, i henhold til national lovgivning har tilladelse til at installere faciliteter på, over eller under offentlig eller privat grund, eller kan få eksproprieret eller tillagt ejendom til sådanne formål, tilstræber de nationale tilsynsmyndigheder, at sådanne faciliteter og/eller sådan ejendom kan gøres til genstand for fælles brug med andre organisationer, som udbyder offentlige teletjenester, navnlig hvis væsentlige krav hindrer andre organisationer i at få adgang til realistiske alternativer.
2. Aftaler om samhusning eller fælles brug af faciliteter indgås sædvanligvis ved handelsaftaler eller tekniske aftaler mellem de berørte parter. Den nationale tilsynsmyndighed kan gribe ind, hvor dette er nødvendigt for at mægle i tvister, jf. artikel 17.
3. Medlemsstaterne kan kun påbyde ordninger om fælles brug af faciliteter eller ejendom (herunder fysisk samhusning), hvis der er afholdt offentlig høring af passende varighed, hvor alle interesserede parter har haft mulighed for at fremlægge deres synspunkter. Sådanne ordninger kan f.eks. også omfatte bestemmelser om fordeling af omkostningerne ved fælles brug af faciliteter og/eller ejendom.

Artikel 12

Regnskabsaflæggelse og regnskabsmæssig adskillelse

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at virksomheder, der udbyder elektroniske kommunikationsnet eller offentligt tilgængelige elektroniske kommunikations-tjenester og nyder særlige eller eksklusive rettigheder til at udbyde tjenester i andre sektorer i samme eller en anden medlemsstat:
 - a) fører særskilte regnskaber for aktiviteter, der vedrører udbud af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, i samme omfang, som det ville blive forlangt, hvis det var retligt uafhængige selskaber, der varetog aktiviteterne, således at det er muligt at identificere alle de udgifts- og indtægtselementer, som er forbundet med selskabernes aktiviteter vedrørende udbud af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, med angivelse af beregningsgrundlag og detaljeret redegørelse for de anvendte metoder, herunder en specificeret opgørelse over anlægsaktiver og strukturomkostninger, eller
 - b) er organiseret, så aktiviteterne vedrørende udbud af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester er udskilt strukturelt.

En medlemsstat kan vælge ikke at stille kravene i første afsnit over for virksomheder, hvis årlige omsætning inden for aktiviteter vedrørende elektroniske kommunikationsnet og -tjenester i medlemsstaterne er mindre end 50 mio. EUR.

2. Virksomheder, som udbyder offentlige kommunikationsnet eller offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, skal efter anmodning fra deres nationale tilsynsmyndighed forelægge regnskabsoplysninger hurtigt og med den forlangte detaljeringsgrad. De nationale tilsynsmyndigheder kan offentliggøre oplysninger, som kan medvirke til at markedet bliver åbent og konkurrencebaseret, idet der dog skal tages hensyn til EF's og de enkelte medlemsstaters regler om fortrolig behandling af forretningsoplysninger.
3. Virksomheder, der udbyder offentlige kommunikationsnet eller offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, skal udarbejde regnskaber, lade dem revidere og offentliggøre dem. Revisionen skal foretages efter gældende regler i EF og medlemsstaten.

Dette krav gælder også særskilte regnskaber, jf. stk. 1, litra a).

KAPITEL IV

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 13

Stærk markedsposition

1. Stk. 2 og 3 gælder i de tilfælde, hvor de nationale tilsynsmyndigheder ifølge særforanstaltningerne skal afgøre, om operatører har en stærk markedsposition.
2. En virksomhed anses for at have en stærk markedsposition, hvis den enten alene eller i fællesskab med andre økonomisk står så stærkt, at den har magt til i væsentlig grad at fastlægge sin adfærd uden hensyntagen til konkurrenter, kunder og i sidste ende forbrugere.
3. Når en virksomhed har en stærk position på et bestemt marked, kan den også anses for at have en stærk position på et nært beslægtet marked i tilfælde, hvor forbindelserne mellem de to markeder tillader, at styrken på det ene marked udnyttes på det andet marked og dermed yderligere styrker virksomhedens markedsposition.

Artikel 14

Markedsanalyse

1. Efter gennem Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan at have hørt de nationale tilsynsmyndigheder, vedtager Kommissionen en beslutning rettet til medlemsstaterne om relevante produkt- og tjenestemarkeder (herefter benævnt "beslutningen"). Beslutningen skal udpege de markeder for produkter og tjenester i sektoren for elektronisk kommunikation, hvor der kunne herske sådanne forhold, at der er grund til at indføre forpligtelser som anført i særforanstaltningerne, uden at muligheden for i særlige tilfælde at udpege markeder i henhold til konkurrenceretlige bestemmelser derved indskrænkes. Kommissionen offentliggør også retningslinjer for markedsanalyse og for, hvordan en stærk markedsposition beregnes (herefter benævnt "retningslinjerne").

Kommissionen kan i beslutningen anføre, hvilke markeder der er transnationale. De berørte nationale tilsynsmyndigheder skal udføre analysen af sådanne markeder i fællesskab og samordne deres vedtagelse af eventuelle forskrifter med pålæg af forpligtelser i henhold til stk. 2, 4 og 5.

De nationale tilsynsmyndigheder skal indhente Kommissionens forudgående samtykke, før de peger på andre markeder end dem, der er udpeget i beslutningen, og før de i retsfor skrifter indfører sektorspecifikke forpligtelser på andre markeder end dem, der er udpeget i beslutningen.

Kommissionen revurderer regelmæssigt beslutningen.

2. Senest to måneder efter, at beslutningen er vedtaget eller ajourført, skal de nationale tilsynsmyndigheder analysere de produkt- og tjenestemarkeder, der er anført i beslutningen i overensstemmelse med retningslinjerne. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale konkurrencemyndigheder medvirker til analysen i fuldt omfang. Den national tilsynsmyndigheds analyse af hvert marked offentliggøres.
3. Når nationale tilsynsmyndigheder i henhold til artikel 16, 25 eller 27 i direktiv 2000/.../EF [om forsyningspligtigheder og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester] eller artikel 7 eller 8 i direktiv 2000/.../EF [om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter] skal afgøre om forpligtelser for virksomheder skal indføres, opretholdes eller trækkes tilbage, træffer de på grundlag af deres markedsanalyse som anført i stk. 2 og ved anvendelse af retningslinjerne afgørelse, om der inden for et bestemt geografisk område er effektiv konkurrence på et marked, der er udpeget i beslutningen.
4. Konkluderer en national tilsynsmyndighed, at der er effektiv konkurrence på markedet, må den ikke indføre eller opretholde retsfor skrifter med sektorspecifikke forpligtelser som anført i særforanstaltningerne. Hvis der i forvejen findes retsfor skrifter med sektorspecifikke forpligtelser, skal den trække sådanne forpligtelser for virksomheder på det pågældende marked tilbage. Parter, der berøres af en sådan tilbagetrækning af forpligtelser, skal underrettes om tilbagetrækningen i passende tid i forvejen.
5. Hvor en national tilsynsmyndighed på grundlag af retningslinjerne fastslår, at der inden for et bestemt geografisk område ikke er effektiv konkurrence på et marked, der er udpeget i beslutningen, indfører den sektorspecifikke forpligtelser som anført i særdirektiverne eller opretholder sådanne forpligtelser, hvis de findes i forvejen.
6. Foranstaltninger, der træffes i henhold til stk. 4 og 5, vedtages efter proceduren i artikel 6.

Artikel 15

Standardisering

1. Kommissionen udarbejder og offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* en liste over standarder, som skal danne grundlag for tilskyndelse til harmoniseret udbud af elektroniske kommunikationsnet, elektroniske

kommunikationstjenester og dertil hørende faciliteter. Efter proceduren i artikel 19, stk. 2, kan Kommissionen om nødvendigt anmode europæiske standardiseringsorganisationer om at udarbejde standarder.

2. Medlemsstaterne ansporer til anvendelse af standarder og/eller specifikationer som omhandlet i stk. 1 til udbud af tjenester, tekniske grænseflader og/eller netfunktioner, i det omfang det er strengt nødvendigt for at sikre interoperabilitet og øge brugernes valgmuligheder.

Så længe der ikke er offentliggjort standarder og/eller specifikationer som anført i stk. 1, tilskynder medlemsstaterne til anvendelse af standarder og/eller specifikationer, der er vedtaget af europæiske standardiseringsorganisationer som f.eks. ETSI eller den fælleseuropæiske standardiseringsorganisation CEN/CENELEC.

Hvis sådanne standarder og/eller specifikationer ikke foreligger, tilskynder medlemsstaterne til anvendelse af internationale standarder eller rekommandationer, som er vedtaget af Den Internationale Telekommunikationsunion (ITU), Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO) eller Den Internationale Elektrotekniske Kommission (IEC).

Hvor der foreligger internationale standarder, træffer medlemsstaterne alle rimelige foranstaltninger for at sikre, at europæiske standardiseringsorganer som ETSI eller CEN/CENELEC benytter dem eller relevante dele af dem som grundlag for de standarder, de udarbejder, undtagen i tilfælde, hvor sådanne internationale standarder eller relevante dele af standarder ville være virkningsløse.

3. Hvis de i stk. 1 omhandlede standarder og/eller specifikationer ikke er blevet anvendt i tilstrækkeligt omfang, således at interoperabiliteten mellem tjenester i en eller flere medlemsstater ikke kan sikres, kan anvendelsen af sådanne standarder og/eller specifikationer gøres obligatorisk i overensstemmelse med stk. 4, i det omfang det er strengt nødvendigt for at sikre interoperabiliteten og øge brugernes valgmuligheder.
4. Når Kommissionen påtænker at gøre anvendelsen af standarder og/eller specifikationer obligatorisk, offentliggør den i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* en opfordring til alle berørte parter om at fremsætte deres bemærkninger offentligt. Efter proceduren i artikel 19, stk. 3, gør Kommissionen anvendelse af de relevante standarder obligatorisk ved at betegne dem som obligatoriske standarder i den liste over standarder, der offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.
5. Mener Kommissionen, at de standarder og/eller specifikationer, der er omhandlet i stk. 1, ikke længere bidrager til etablering af harmoniserede elektroniske kommunikationstjenester, skal den efter proceduren i artikel 19, stk. 2, slette dem af den i stk. 1 omhandlede liste over standarder.
6. Mener Kommissionen, at de standarder og/eller specifikationer, der er omhandlet i stk. 4, ikke længere bidrager til etablering af harmoniserede elektroniske kommunikationstjenester, skal den efter proceduren i artikel 19, stk. 3, slette dem af den i stk. 1 omhandlede liste over standarder.

Artikel 16

Harmonisering

1. Kommissionen kan udstede henstillinger til medlemsstaterne, eventuelt efter proceduren i artikel 19, stk. 2. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder under udførelsen af deres opgaver tager hensyn til disse henstillinger i videst mulig udstrækning. Vælger en national tilsynsmyndighed at undlade at følge en henstilling, skal den offentliggøre begrundelsen herfor.
2. Hvis Kommissionen finder, at afvigende regulering på nationalt plan skaber hindringer på det europæiske enhedsmarked, eller hvis Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan udtaler, at bindende harmonisering er nødvendig, kan Kommissionen efter proceduren i artikel 19, stk. 3, vedtage bindende harmoniseringsforanstaltninger.

Artikel 17

Tvistbilæggelse mellem virksomheder i samme medlemsstat

1. Opstår der uenighed mellem virksomheder, der udbyder elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester i en medlemsstat, på et område, der er omfattet af dette direktiv eller særforanstaltningerne, træffer den pågældende nationale tilsynsmyndighed efter anmodning fra en af parterne bindende afgørelse om løsning af tvisten efter højst to måneders forløb. Medlemsstaterne sikrer, at alle parter samarbejder fuldt ud med den nationale tilsynsmyndighed.
2. Ved bilæggelse af en tvist skal den nationale tilsynsmyndighed bl.a. tage hensyn til:
 - a) brugernes interesser
 - b) de forpligtelser eller begrænsninger, parterne er pålagt ved lovgivningen
 - c) det ønskelige i at stimulere nyskabende udbud på markedet og sikre brugerne adgang til et bredt udbud af elektroniske kommunikationstjenester i medlemsstaterne og i Fællesskabet
 - d) i givet fald teknisk og forretningsmæssigt bæredygtige alternativer til de tjenester eller faciliteter, der anmodes om
 - e) nødvendigheden af at fastholde sammenhængen i de elektroniske kommunikationsnet interoperabiliteten mellem tjenesterne
 - f) anmodningens art set i forhold til de midler, der er til rådighed til at imødekomme anmodningen
 - g) parternes relative markedsposition
 - h) samfundsmæssige interesser (f.eks. miljøbeskyttelse, offentlig sundhed og sikkerhed)

- i) fremme af konkurrence
 - j) nødvendigheden af at opretholde et sæt forsyningsydelse.
3. Den nationale tilsynsmyndigheds afgørelse offentliggøres. De berørte parter modtager en fuldstændig redegørelse for de grunde, den bygger på.
 4. Proceduren i stk. 1, 2 og 3 hindrer ikke nogen af parterne i at anlægge sag om skadeserstatning ved de nationale domstole.

Artikel 18

Tvistbilæggelse mellem parter i forskellige medlemsstater

1. Opstår der uenighed mellem parter i forskellige medlemsstater på et område, der er omfattet af dette direktiv eller særforanstaltningerne, men ligger uden for en enkelt national tilsynsmyndigheds kompetenceområde, kan proceduren i stk. 2-5 benyttes.
2. Hver part kan forelægge tvisten for de berørte nationale tilsynsmyndigheder. De nationale tilsynsmyndigheder samordner deres indsats for at finde en løsning på tvisten under hensyntagen til principperne i artikel 17, stk. 2.
3. Hvis tvisten ikke er løst senest to måneder efter, at den er blevet forelagt for de berørte nationale tilsynsmyndigheder, kan hver part med alle de andre parter samtykke forelægge Kommissionen - med kopi til alle involverede parter - en anmodning om at træffe afgørelse i tvisten. Herved giver parterne afkald på at føre sagen videre i henhold til national ret.
4. Når Kommissionen modtager en anmodning som omhandlet i stk. 3, undersøger den sagen - med bistand fra en ekspertgruppe, når Kommissionen anser det for påkrævet - og træffer afgørelse efter højst tre måneder. Medlemsstaterne sikrer, at alle parter i fuldt omfang holder sig afgørelsen efterrettelig.
5. Træffes der ikke afgørelse i medfør af stk. 4, står det alle parter frit for at føre sagen videre efter national ret.

Artikel 19

Kommunikationspolitisk Udvalg

1. Kommissionen bistås af et udvalg, Kommunikationspolitisk Udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.
2. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede rådgivningsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7 og artikel 8.
3. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forskriftsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7 og artikel 8.

Det i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF omhandlede tidsrum er på tre måneder.

Artikel 20

Informationsudveksling

1. Kommissionen underretter, hvor det er relevant, Kommunikationspolitisk Udvalg om resultatet af de møder, der med jævne mellemrum holdes med repræsentanter for netoperatører, tjenesteudbydere, brugere, forbrugere, producenter og fagforeninger.
2. Under hensyn til EF's politik for elektronisk kommunikation fremmer Kommunikationspolitisk Udvalg udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og Kommissionen om situationen og udviklingen i lovgivningsaktiviteterne vedrørende elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

Artikel 21

Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan

1. Der nedsættes en kommunikationspolitisk arbejdsgruppe på højt plan (i det følgende benævnt "arbejdsgruppen"). Arbejdsgruppen har rådgivende status og handler uafhængigt.
2. Arbejdsgruppen består af repræsentanter for de nationale tilsynsmyndigheder. Arbejdsgruppen vælger selv en formand. Arbejdsgruppens sekretariatsfunktioner varetages af Kommissionen. Arbejdsgruppen fastsætter selv sin forretningsorden efter aftale med Kommissionen.
3. Visse af de opgaver, der henvises til i stk. 4, kan udføres af ekspertgrupper, der oprettes til formålet. Repræsentanter for de nationale konkurrencemyndigheder og andre relevante myndigheder opfordres, hvor det er relevant, til at deltage i arbejdsgruppens og ekspertgruppernes arbejde.
4. Arbejdsgruppen og/eller ekspertgrupperne skal:
 - a) behandle alle spørgsmål vedrørende anvendelsen af de nationale foranstaltninger, der vedtages i henhold til dette direktiv, og særforanstaltningerne, med det formål at sikre en ensartet anvendelse af reglerne i alle medlemsstater
 - b) vedtage fælles indstillinger vedrørende detaljer i gennemførelsen af EF-lovgivningen for at gøre det lettere at udbyde tværeuropæiske tjenester
 - c) rådgive Kommissionen i forbindelse med udformningen af den beslutning om relevante produkt- og tjenestemarkeder, der henvises til i artikel 14
 - d) behandle spørgsmål, som påpeges af medlemsstater, nationale tilsynsmyndigheder, virksomheder eller brugere, og eventuelt komme med løsningsforslag

- e) underrette Kommissionen om eventuelle problemer i forbindelse med gennemførelsen af regelsættet for elektronisk kommunikation
 - f) godkende adfærdskodekser, der opstilles af arbejdsgruppen, ekspertgrupperne eller andre berørte parter, til brug i medlemsstaterne, om forhold vedrørende anvendelsen af EF-lovgivningen i sektoren
 - g) føre tilsyn med og offentliggøre, eventuelt i en database, de nationale tilsynsmyndigheders tiltag i hele EF, især nationale høringer om specifikke reguleringsspørgsmål og tilsynsmyndighedernes efterfølgende afgørelser.
5. Arbejdsgruppen underretter Kommissionen om eventuelle afvigelser mellem medlemsstaternes love og praksis, der kan forventes at påvirke EF-markedet for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester. Arbejdsgruppen kan på eget initiativ afgive udtalelser eller anbefalinger om et hvilket som helst spørgsmål vedrørende elektroniske kommunikationsnet og -tjenester i EF.
 6. Arbejdsgruppens udtalelser og anbefalinger fremsendes til Kommissionen og Kommunikationspolitisk Udvalg. Kommissionen underretter arbejdsgruppen om, hvilke skridt den har til hensigt at tage som reaktion på arbejdsgruppens udtalelser og anbefalinger.
 7. Arbejdsgruppen og ekspertgrupperne tager størst muligt hensyn til synspunkterne blandt de berørte parter, herunder forbrugere, brugere, netoperatører, tjenesteudbydere, producenter og relevante sammenslutninger på EF-plan.
 8. Arbejdsgruppen udarbejder en årsberetning til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om sine egne og ekspertgruppernes aktiviteter. Årsberetningen offentliggøres.

Artikel 22

Offentliggørelse af oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at ajourførte oplysninger om anvendelsen af dette direktiv og særforanstaltningerne gøres offentligt tilgængelige på en måde, der sikrer, at alle interesserede parter har let adgang til disse oplysninger. Der offentliggøres en meddelelse i hver medlemsstats officielle tidende om, hvordan og hvor oplysningerne offentliggøres. Den første af sådanne meddelelser offentliggøres inden den 1. januar 2002, og derefter offentliggøres der en meddelelse, hver gang oplysningerne i den første meddelelse ændres.
2. Medlemsstaterne sender Kommissionen en kopi af disse meddelelser, når de offentliggøres. Kommissionen videregiver oplysningerne til Kommunikationspolitisk Udvalg og Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan, hvor det er relevant.

Artikel 23

Revurdering

Kommissionen undersøger med jævne mellemrum, hvorledes nærværende direktiv fungerer, og aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet herom, første gang senest tre år efter direktivets ikrafttræden. I denne forbindelse kan Kommissionen anmode om oplysninger fra medlemsstaterne, der omgående stiller sådanne oplysninger til rådighed.

KAPITEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 24

Ophævede direktiver

Følgende direktiver og beslutninger ophæves med virkning fra 1. januar 2002.

- Direktiv 90/387/EØF.
- Beslutning 91/396/EØF.
- Direktiv 92/44/EØF, uden at dette dog indskrænker de forpligtelser, der er pålagt i henhold til direktivets artikel 3, artikel 4, artikel 6, artikel 7, artikel 8 og artikel 10.
- Beslutning 92/264/EØF.
- Direktiv 95/47/EF.
- Direktiv 97/13/EF.
- Direktiv 97/33/EF, uden at dette dog indskrænker de forpligtelser, der er pålagt i henhold til direktivets artikel 4, artikel 6, artikel 7, artikel 8, artikel 11, artikel 12 og artikel 14.
- Direktiv 97/66/EF.
- Direktiv 98/10/EØF, uden at dette dog indskrænker de forpligtelser, der er pålagt i henhold til direktivets artikel 16 og artikel 17.

Artikel 25

Gennemførelse i national ret

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den 31. december 2001. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor-
skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv, samt
senere ændringer af disse forskrifter.

Artikel 26

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i
De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 27

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne

formand

På Rådets vegne

formand

Bilag - Liste over markeder, der skal medtages i den første beslutning om produkt- og tjenestemarkeder (artikel 14)

1. Markeder, der er omhandlet i direktiv [...] om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester

Artikel 16 - (regulering af detailtakster) og artikel 25, stk. 2 - (operatørvalg)

- etablering af tilslutning til og brug af det offentlige telefonnet på faste steder

Artikel 27 (faste kredsløb)

- tilrådighedsstillelse af faste kredsløb for slutbrugere

2. Markeder, der er omhandlet i direktiv [...] om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter

Artikel 7 - Markeder som er defineret under det tidligere regelsæt, hvor forpligtelserne bør tages op til fornyet vurdering

Samtrafik (direktiv 97/33/EF, ændret ved direktiv 98/61/EF)

- opkaldsoprindelse i det faste offentlige telefonnet
- opkaldsterminering i det faste offentlige telefonnet
- transittjenester i det faste offentlige telefonnet
- opkaldsoprindelse i offentlige mobiltelefonnet
- opkaldsterminering i offentlige mobiltelefonnet
- samtrafik mellem faste kredsløb (sammenkobling af delkredsløb)

Nettilslutninger og særlige nettilslutninger (direktiv 97/33/EF, direktiv 98/10/EF)

- tilslutninger til det faste offentlige telefonnet, herunder adgang til abonnentkredsløb
- tilslutninger til offentlige mobiltelefonnet, herunder operatørvalg

Engrossalg af kapacitet på faste kredsløb (direktiv 92/44/EØF, ændret ved direktiv 97/51/EF)

- engrossalg af kapacitet på faste kredsløb til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester

3. Markeder som omhandlet i forordning [...] om adgang til abonnentnet

- tjenester, der leveres via (kobber-)ledninger, som der er adgang til.

FINANSIERINGSOVERSIGT

1. FORANSTALTNINGENS BETEGNELSE

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

2. BUDGETPOST(ER)

B5-302

3. RETSGRUNDLAG

EF-traktatens artikel 95

4. BESKRIVELSE AF FORANSTALTNINGEN

4.1 Foranstaltningens generelle formål

Den samlede pakke indeholder seks forslag til EF-foranstaltninger. Deres formål er at aktualisere og ændre regelsættet for tilrådighedsstillelse af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester i Fællesskabet. Det eksisterende lovgrundlag er primært udformet med henblik på at forvalte overgangen fra monopol til konkurrence og fokuserede på etableringen af et konkurrencebaseret marked og på de nye virksomheders rettigheder. I den nye politiske ramme skal der tages hensyn til konvergens mellem telekommunikation, radio- og tv-spredning og IT-sektorerne. Målet er at skærpe konkurrencen i alle markedssegmenter og samtidig sikre, at forbrugernes grundlæggende rettigheder fortsat beskyttes.

De seks forslag er:

- Et **rammedirektiv**, som indeholder tværgående bestemmelser i EU's nye regelsæt for elektronisk kommunikation.
- Et **tilladelsesdirektiv**, som sigter mod at etablere et europæisk enhedsmarked for elektroniske kommunikationstjenester ved at harmonisere reglerne for, hvordan der gives tilladelse til at udbyde sådanne tjenester.
- Et **direktiv om adgang og samtrafik**, som fastlægger en ramme for adgangs- og samtrafikaftaler i hele EU.
- Et **direktiv om forsyningspligtydelser og brugerrettigheder**, som opstiller brugerrettigheder til elektroniske kommunikationstjenester, herunder navnlig til forsyningspligtydelser.
- Et **direktiv om personoplysninger og privatlivets fred**, som aktualiserer det nuværende direktiv for at sikre, at det er teknologisk neutralt og kan omfatte nye kommunikationstjenester.

- En **forordning om adgang til abonnentkredsløb**, som sikrer, at der er adgang til abonnentkredsløb for at øge konkurrencen på abonnenttilslutninger.

Denne finansieringsoversigt omfatter alle seks foranstaltninger.

4.2 Foranstaltningens varighed og nærmere bestemmelser for dens forlængelse/fornyelse

Foranstaltningerne gælder uden tidsbegrænsning.

5. KLASSIFIKATION AF UDGIFTERNE/INDTÆGTERNE

5.1 Ikke-obligatoriske udgifter

5.2 Opdelte bevillinger

5.3 Indtægtstype

Ikke relevant.

6. UDGIFTERNES/INDTÆGTERNES ART

- 100% støtte.
- Skal EF-støtten helt eller delvis tilbagebetales, hvis foranstaltningen giver det tilsigtede resultat? *Ikke relevant.*
- Medfører foranstaltningen en ændring af indtægtsniveauet? I bekræftende fald oplyses det, hvori ændringen består, og hvilken form for indtægter der er tale om. *Ikke relevant.*

7. FINANSIELLE VIRKNINGER

7.1 Beregningsmetode for de samlede omkostninger ved foranstaltningen (forholdet mellem gennemsnitsomkostningerne pr. enhed og de samlede omkostninger)

Den søgte bevilling skal dække drift af Kommunikationspolitisk Udvalg (nedsat ved artikel 19) og Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan (nedsat ved artikel 21).

Bevillingen skal dække:

- regelmæssige udvalgs-, arbejdsgruppe- og ekspertgruppemøder.

Hvert møde anslås at ville koste 20.000 euro.

7.2 Omkostningernes fordeling på foranstaltningens elementer

Forpligtelsesbevillinger i mio. EUR (løbende priser)

Elementer	År 2002	n+1	n+2	n+3	n+4	n+5 og følgende regnskabsår	
Kommunikationspolitisk Udvalg <i>6 møder á 0.02 EUR</i>	0.12	0.12	0.12	0.12	0.12	0.12	
Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan <i>3 møder á 0.02 EUR</i>	0.06	0.06	0.06	0.06	0.06	0.06	
Ekspertgrupper <i>9 møder á 0.02 EUR</i>	0.18	0.18	0.18	0.18	0.18	0.18	
I alt	0.36	0.36	0.36	0.36	0.36	0.36	

7.3 Udgifter til undersøgelser, eksperter m.m. opført i budgettets del B

Forpligtelsesbevillinger i mio. EUR (løbende priser)

	År 2002	n+1	n+2	n+3	n+4	n+5 og følgende regnskabsår	I alt
I alt							

7.4 Forfaldsplan for forpligtelses-/betalingsbevillinger

mio. EUR

	År 2002	n+1	n+2	n+3	n+4	n+5 og følgende regnskabsår	I alt
Forpligtelsesbevillinger	0.36	0.36	0.36	0.36	0.36	0.36	
Betalingsbevillinger							
år n	0.36						
n+1		0.36					
n+2			0.36				
n+3				0.36			
n+4					0.36		
n+5 og følgende regnskabsår						0.36	
I alt	0.36	0.36	0.36	0.36	0.36	0.36	0.36

8. FORHOLDSREGLER MOD SVIG

- Før udbetaling skal Kommissionen kontrollere betalingen for eventuelle tjenester under hensyntagen til gældende kontraktlige forpligtelser, økonomiske principper og god finansierings- og forvaltningspraksis. Alle aftaler og kontrakter mellem Kommissionen og modtagere af udbetalinger skal omfatte bestemmelser om bekæmpelse af svig.
- Derudover kan Kommissionens tjenestegrene og Revisionsretten gennemføre interne eller eksterne revisioner i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

9. OPLYSNINGER OM OMKOSTNINGSEFFEKTIVITET

9.1 Specifikke og kvantificerbare mål, målgruppe

Kommunikationspolitisk Udvalg og Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan samt dennes ekspertgrupper er et centralt element i det nye regelsæt.

Målgruppe: I møderne vil der deltage nationale tjenestemænd og eksperter.

9.2 Begrundelse for foranstaltningen

- Behovet for EF-støtte, især under hensyntagen til nærhedsprincippet

Hvis et kommunikationspolitisk udvalg med rådgivende og forskriftsudstende opgaver og en kommunikationspolitisk arbejdsgruppe på højt plan med ekspertgrupper under sig skal kunne fungere, må EF bevilge penge til det.

Det nye Kommunikationspolitisk Udvalg erstatter to eksisterende udvalg (ONP-udvalget, som er nedsat ved direktiv 90/387/EØF, og Licensudvalget, nedsat ved direktiv 97/13/EF).

Dertil kommer, at det nye regelsæt forudsætter, at der under Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan arbejdes med ekspertgrupper, som skal hjælpe med til at sikre, at det nye regelsæt anvendes ensartet i medlemsstaterne. Det forventes, at der til enhver tid vil være to ekspertgrupper i arbejde, og at de hver mødes 4-5 gange om året.

Der skal afsættes midler til at dække mødeomkostningerne.

- Valg af støtteform
 - fordele i forhold til andre mulige foranstaltninger (komparative fordele): *Erfaringer med eksisterende udvalg med repræsentanter for medlemsstaterne har vist, at sådanne møder er værdifulde, når det gælder at sikre korrekt gennemførelse af regelsættet.*
 - beskrivelse af eventuelle lignende foranstaltninger på EF-plan eller nationalt plan: *Baseret på eksisterende udvalg og på nuværende gruppe af højtstående myndighedsorganer.*
 - forventede afledte virkninger og multiplikatoreffekt: *Bedre forbindelser til brugere og markedaktører.*
- Vigtigste usikkerhedsmomenter, som vil kunne få indflydelse på de konkrete resultater af foranstaltningen: Det er en forudsætning, at Europa-Parlamentet og Rådet vedtager Kommissionens forslag.

9.3 Overvågning og evaluering af foranstaltningen

Hvert år forelægger Kommunikationspolitisk Gruppe på Højt Plan en beretning om sin virksomhed for Europa-Parlamentet og Rådet.

10. UDGIFTER TIL ADMINISTRATION (DET ALMINDELIGE BUDGETS SEKTION III, DEL A)

Den faktiske afsættelse af de nødvendige administrative ressourcer sker ved Kommissionens årlige afgørelse om ressourcefordeling, bl.a. under hensyntagen til antallet af ansatte og de supplerende beløb, der måtte være tildelt af budgetmyndigheden.

10.1 Indvirkningen på antallet af stillinger

Stillingstype		Antal ansatte, der skal tilknyttes forvaltningen af foranstaltningen		Heraf		Varighed
		Faste stillinger	Midlertidige stillinger	Eksisterende ressourcer i det pågældende generaldirektorat eller den pågældende tjeneste	Yderligere ressourcer	
Tjenestemænd eller midlertidig ansatte	A	2		2		Ubestemt
	B	2		2		
	C					
Andre ressourcer						
I alt		4		4		Ubestemt

For de supplerende ressourcers vedkommende angives, i hvilket tempo det vil være nødvendigt at stille dem til rådighed.

10.2 De supplerende menneskelige ressourcers samlede finansielle indvirkning

EUR

	Beløb	Beregningsmetode
Tjenestemænd Midlertidigt ansatte Andre ressourcer (anfør budgetpost)		
I alt	0	Ingen yderligere menneskelige ressourcer

Beløbene skal svare til de samlede udgifter til de supplerende stillinger for foranstaltningens samlede varighed, hvis foranstaltningen er af bestemt varighed, og til udgifterne for 12 måneder, hvis den er af ubestemt varighed.

10.3 Forøgelse af andre driftsudgifter som følge af foranstaltningen

EUR

Budgetpost	Beløb	Beregningsmetode
A 7030	0.36 mio./år	Se afsnit 7.2 ovenfor.

Beløbene skal svare til de samlede udgifter til foranstaltningen, hvis denne er af bestemt varighed, og til udgifterne for 12 måneder, hvis foranstaltningen er af ubestemt varighed.

KONSEKVENSANALYSE
FORSLAGETS KONSEKVENSER FOR VIRKSOMHEDERNE,
HERUNDER ISÆR SMÅ OG MELLEMLIGE VIRKSOMHEDER (SMV'er)

FORSLAGETS TITEL

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

DOKUMENTETS REFERENCENUMMER

FORSLAGET

1. *Hvorfor er der i betragtning af nærhedsprincippet behov for en EF-lovgivning på området, og hvad er hovedformålet?*

Direktivet er et af elementerne i det nye regelsæt, der har til formål at sikre, at den elektroniske kommunikationssektor fortsat udvikler sig som et konkurrencebaseret marked, der bringer fordele for alle virksomheder og enkeltpersoner i EU, som anvender elektroniske kommunikationstjenester.

Der er bred enighed om, at det er vigtigt at konsolidere det indre marked på dette område, og det anerkendes, at den mest effektive måde at opnå dette på, er ved at tilpasse de eksisterende bestemmelser.

KONSEKVENSER FOR VIRKSOMHEDERNE

2. *Hvem berøres af forslaget?*

Virksomheder i alle størrelsesklasser vil drage fordel af den øgede konkurrence, de innovative tilbud på markedet og det forbedrede pris/kvalitetsforhold, som det nye regelsæt som helhed vil tilvejebringe.

Udbydere af elektroniske net og tjenester, der har en stærk markedsposition (baseret på begrebet dominerende stilling i konkurrencelovgivningen), såsom tidligere monopolselskaber, bliver mest berørt af forslaget. Forpligtelserne (f.eks. til at give andre selskaber mulighed for samtrafik og adgang til deres net) fastlægges i de andre direktiver.

Disse virksomheder er ikke koncentreret i bestemte geografiske områder i EU.

3. *Hvad skal virksomhederne gøre for at efterleve de foreslåede regler?*

Det er hovedsagelig medlemsstaterne og de nationale tilsynsmyndigheder, der pålægges forpligtelser efter dette forslag. Kun artiklen om regnskabsmæssig adskillelse berører virksomhederne direkte. Ifølge denne skal selskaber, der udbyder elektroniske kommunikationsnet og/eller offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, og som nyder særlige eller eksklusive rettigheder med hensyn til udbud af tjenesteydelser i andre sektorer i samme eller en anden medlemsstat, føre særskilte regnskaber for aktiviteterne inden for elektronisk kommunikation.

4. *Hvilke økonomiske virkninger forventes forslaget at få?*

Forslaget har til formål at stimulere væksten i sektoren og således skabe nye job inden for sektoren og på de tilknyttede markeder.

Det skal sikre, at det europæiske marked for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester fortsat byder på attraktive investeringsmuligheder på globalt plan.

Forslaget vil styrke konkurrenceevnen blandt virksomhederne i sektoren, øge effektiviteten i virksomhederne og dermed gavne økonomien som helhed, idet alle virksomheder har behov for effektive kommunikationsinfrastrukturer.

5. *Indeholder forslaget foranstaltninger, der tager højde for SMV'ernes særlige situation (lempeligere eller særlige krav)?*

Formålet med forslaget er generelt at lette den administrative byrde for alle virksomheder i den elektroniske kommunikationssektor. Da byrden i forbindelse med bl.a. individuelle tilladelser vejer uforholdsmæssigt tungt for SMV'er, vil disse drage størst nytte af, at individuelle tilladelser afskaffes, og der i højere grad gøres brug af generelle tilladelser. Der er også en særforanstaltning, der skal tage højde for SMV'ers særlige situation. Artikel 12, stk. 1, andet afsnit, giver de nationale tilsynsmyndigheder mulighed for at fastsætte, at kravet om regnskabsmæssig adskillelse ikke skal gælde for operatører med en omsætning på mindre end 50 mio euro.

HØRING

6. *Liste over organisationer, som er hørt om forslaget, og en kortfattet redegørelse for deres væsentligste synspunkter.*

Kommissionen har søgt råd om mange aspekter af disse forslag som led i revurderingen af kommunikationslovgivningen i november 1999 (jf. KOM (1999) 539 endelig). 229 organisationer og enkeltpersoner reagerede på den offentlige høring. En liste over disse findes på følgende internetadresse: <http://www.ispo.cec.be/infosoc/telecompolicy/review99/comments/comments.html>. De vigtigste synspunkter er opsummeret i meddelelsen om resultaterne af den offentlige høring (KOM(2000) 239 endelig). Desuden blev der den 28. april 2000 udsendt et arbejdsdokument, der skitserer de vigtigste bestemmelser i dette forslag. 128 organisationer og enkeltpersoner har reageret herpå. En liste over disse findes på følgende internetadresse: <http://www.ispo.cec.be/infosoc/telecompolicy/review99/nrfwd/comments.html>.